

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

w sprawie **Ł. D.**

skazanego z art. 258 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 czerwca 2023 r.,

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 5 października 2022 r., sygn. akt II AKa 38/22,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Opolu,

z dnia 15 grudnia 2021 r., sygn. akt III K 81/20

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 5 października 2022 r., sygn. akt II AKa 38/22, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 15 grudnia 2021 r., sygn. akt III K 81/20, Ł. D. został skazany za przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. oraz z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Od wyroku sądu odwoławczego dwie kasacje wywiedli obrońcy z wyboru skazanego. Obie kasacje oparto na zarzutach rażącego naruszenia prawa, tj. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., a także art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., które w ocenie skarżących mogły mieć istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia. W oparciu o tak skonstruowane zarzuty, jeden ze skarżących wniósł o uchylenie w całości wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 5 października 2022 r., sygn. akt II AKa 38/22 oraz zmienionego nim wyroku Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 15 grudnia 2022 r., sygn. akt III K 81/20, natomiast drugi z nich wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach. Jedna z wniesionych kasacji zawierała również wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia. Jak motywuje obrońca adw. I. J., uzasadnieniem dla uwzględnienia rzeczzonego wniosku powinna być okoliczność, iż wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, tj. wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne następstwa. Nadto, zdaniem skarżącego, wysokie prawdopodobieństwo zasadności zarzutów kasacji może też samoistnie skutkować potrzebą wstrzymania wykonania zaskarżonego wyroku. Zważając na sytuację rodzinną i osobistą skazanego, kasator wskazał, że Ł. D. mieszka aktualnie ze swoją partnerką A. B., z którą wychowuje dwoje wspólnych dzieci. Skazany aktualnie jest jedynym żywicielem swojej rodziny. Jego partnerka nie posiada żadnego źródła utrzymania, a ponadto obecnie sprawuje opiekę nad dziećmi. A. B. posiada status osoby bezrobotnej, bez prawa do zasiłku. Aktualnie nie ma ona możliwości podjęcia zatrudnienia, gdyż młodszy syn jest zbyt mały, by zajmował się nim ktokolwiek inny. Podkreślenia wymaga również fakt, że ani skazany, ani jego partnerka nie posiadają oszczędności, które pozwoliłyby zabezpieczyć podstawowe potrzeby rodziny, w okresie, kiedy Ł. D. odbywałby karę pozbawienia wolności.

Odpowiedź na wywiedzione kasacje złożył oskarżyciel publiczny, który wniósł o ich oddalenie z powodu oczywistej bezzasadności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zgodnie z brzmieniem art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od jej rozstrzygnięcia.

Ustawodawca w art. 532 k.p.k. nie wskazał przesłanek wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia, niemniej jednak nie budzi żadnych wątpliwości, że rozwiązanie zawarte w wyżej wymienionym przepisie winno mieć charakter wyjątkowy, albowiem stanowi ono odstępstwo od zasady natychmiastowej wykonalności wyroków (*vide* art. 9 § 3 k.k.w.). W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym zastosowanie wskazanej instytucji wymaga kumulatywnego zmaterializowania się dwóch warunków. Pierwszym z nich jest wystąpienie oczywistej zasadności zarzutów podniesionych w nadzwyczajnym środku odwoławczym. Z kolei drugim będzie wykazanie przez wnioskodawcę, iż dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne dla skazanego skutki (zob. postanowienie SN z dnia 8 lutego 2022 r., II KO 111/21, LEX nr 3305890; postanowienie SN z dnia 18 stycznia 2022 r., III KK 495/21, LEX nr 3290355; postanowienie SN z dnia 10 lutego 2022 r., IV KK 664/21, LEX nr 3348351; postanowienie SN z dnia 18 listopada 2021 r., III KK 391/21, LEX nr 3330806). Dopiero łączne spełnienie wskazanych warunków daje asumpt do rozważenia zasadności wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Nie przesądzając o treści przyszłego rozstrzygnięcia, które zapadnie po merytorycznym rozpoznaniu kasacji należy zauważyć, że wstępna analiza podstaw oraz motywacji tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia dokonana w ograniczonym zakresie, bowiem tylko w zakresie niezbędnym dla rozpoznania rzeczonego wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia, nie wskazuje na to, aby taka sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie. Podniesione przez wnioskodawcę

argumenty nie pozwalają na uznanie ewidentnej, niejako „rzucającej się w oczy” wadliwości rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego w Krakowie. Skarżący nie podnosi uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k., a zarzuty nierzetelnej kontroli odwoławczej, które nie są na tyle oczywiste, aby na tym etapie przesądzać o ich zasadności czy niezasadności.

Również drugi ze wskazanych warunków niezbędnych do uwzględnienia wniosku o wstrzymanie orzeczenia nie został spełniony. W orzecznictwie Sądu Najwyższego słuszenie zwraca się uwagę, iż wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia nie może znaleźć zastosowania, gdy jako przesłanki wskazywane są okoliczności dotyczące sytuacji osobistej strony (np. stan jej zdrowia), rodzinnej (obowiązek utrzymania rodziny), czy majątkowej (zapewnienie sobie lub rodzinie środków utrzymania), gdyż te okoliczności mogą być powołane we wniosku o odroczenie wykonania kary lub zarządzenie przerwy w odbywaniu kary (*vide* postanowienie SN z dnia 21 czerwca 2022 r., III KK 241/22, LEX nr 3454250).

Reasumując, należało stwierdzić brak podstaw do uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia. Raz jeszcze podkreślić należy, iż przedmiotowa decyzja w żadnej mierze nie przesądza o treści przyszłego rozstrzygnięcia co do wniesionego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Analiza podstaw oraz motywacji kasacji, dokonywana jest bowiem w ograniczonym zakresie – limitowanym jedynie przedmiotem postępowania dotyczącym rozpoznania wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia. Rozstrzygnięcie wniosku złożonego w oparciu o przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie stanowi swoistego prejudykatu w postępowaniu kasacyjnym, dlatego też w żaden sposób nie rzutuje ono na kierunek przyszłego rozstrzygnięcia odnośnie kasacji. Nie oznacza nawet, iżby procesowo niedopuszczalne było w przyszłości uznanie zarzutów postawionych w kasacji za oczywiście zasadne (zob. postanowienie SN z dnia 11 marca 2022 r., III KO 12/22, LEX nr 3409477).

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[ms]

